

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΚΟΝΑΝ ΝΤΟ'ΥΛ

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΜΕ ΤΟ ΚΙΤΡΙΝΟ ΝΤΟΜΙΝΟ

(Ἀπὸ τὰ κατορθώματα τοῦ Σέρλοκ Χόλμς)

ΜΙΑ σκοτεινὴ καὶ θυελλώδη νύχτα τοῦ Φεβρουαρίου, κάποιος ἀπρωσόκητος ἐπισκέπτης χτύπησε τὴν πόρτα τοῦ Σέρλοκ Χόλμς.

— Φίλε μου Ουάτσον, μὲ παρακάλεσε ὁ διάσημος ἀστυνομικὸς, κατέβη γρήγορα κι' ἄνοιξε τὴν πόρτα, γιατί, μὰ τὴν ἀλήθεια αὐτὸς ὁ ἐπισκέπτης θὰ μὰς φέρνῃ πολὺ δυσάρεστα νέα. Κάθε καλὸς νοικοκύρης, τέτοια ὥρα βρίσκεται πειὰ στὸ κρεβάτι του...

Στὸν προθάλαμο, κάτω ἀπὸ τὸ κίτρινο φῶς τοῦ γκαζιού, ἀνεγνώρισα ἀμέσως τὸν ἐπισκέπτη: ἦταν ὁ Στάνλεϋ Χόπκινς, ἕνας νεαρὸς ντέτεκτιβ με λαμπρὸ μέλλον, ἑσθῆς πολλές φορές τοῦ Σέρλοκ Χόλμς σὲ σκοτεινὲς ὑποθέσεις καὶ μοναδικὸς προστατευόμενός του.

Ὁ Χόπκινς ἀνέβηκε τὴ σκάλα, ἔβγαλε τὸ ἀδιάβροχό του, πού γυάλιζε ἀπὸ τὰ νερά τῆς βροχῆς καὶ πῆγε κοντὰ στὸ τζάκι γιὰ νὰ ζεσταθῆ.

— Τί συμβαίνει, Στάνλεϋ; τὸν ρώτησε χαμογελώντας ὁ φίλος μου. Σὲ βλέπω στενοχωρημένο... Τί ἔχεις;

— Μίστερ Σέρλοκ Χόλμς, τοῦ ἀπάντησε ὁ νεαρὸς ἀστυνομικὸς, μὲ βασανίζει μιὰ ἐκπληκτικὴ ὑπόθεσις. Δὲν ξέρω πειὰ τί νὰ συλλογισθῶ καὶ τί νὰ κάνω... "Ὅλα σ' αὐτὴν τὴν ὑπόθεσι εἶνε γριφώδη, ἀνεξιχνίαστα... Μπορεῖ, μὰ τὴν πίστι μου, νὰ τρελλαθῆ κανεὶς!... Μήπως διαβάσατε τίποτε στις ἐφημερίδες γιὰ τὴν ὑπόθεσι τοῦ Χόξλεϋ;

— Ὁχι, φίλε μου, τοῦ ἀπάντησε ὁ Σέρλοκ Χόλμς. Δὲν πρόφτασα ἀκόμη νὰ διαβάσω τίς ἀπογευματινὲς ἐφημερίδες, γιατί ἔκανα πειράματα στὸ χημικὸ ἐργαστήριό μου. Μπορεῖ ὅμως νὰ μοῦ ἐκθέσῃς τί ἀκριβῶς συνέβη, ἂν εἶνε αὐτὴ ἡ ὑπόθεσις πού σὲ βασανίζει...

— Ἀκούστε, μίστερ Χόλμς, ἔκανε ὁ Χόπκινς καὶ πλησίασε τὴν πολυθρόνα τοῦ πιὸ κοντὰ στὸ τζάκι. Πρόκειται γιὰ κάποιον μυστηριώδη θάνατο πού συνέβη στὸ Χόξλεϋ. Ἐκεῖ πέρα, σ' ἕναν παλιὸ πύργο μένει ἕνας παράδοξος ἄνθρωπος, ὁ βαρῶνος Κόραμς, πού ἀσχολεῖται μὲ τὴ μαγεία καὶ τίς ἀπόκρυφες ἐπιστήμες. Εἶνε ὅμως ἄρρωστος κι' ἔτσι τὸ μισὸ σχεδὸν χρόνον δὲν μπορεῖ νὰ κατεβῆ ἀπὸ τὸ κρεβάτι. Ὁ βαρῶνος Κόραμς ἔχει μιὰ ὠραιότατη κόρη, τὴν Νατάσα, μιὰ ὑπερήφανη νέα μὲ ξυπνά μάτια καὶ χρυσοξανθα μαλλιά. Αὐτὴ λοιπὸν ἡ σαγηνευτικὴ ἀριστοκράτις εἶχε δώσει χθὲς τὸ βράδυ, στὸν πατρικὸ πύργο τῆς ἕνα χορὸ μεταμφιεσμένων. Στὸ χορὸ αὐτὸ ἦσαν καλεσμένα περισσότερα ἀπὸ πενήντα πρόσωπα, πού γλέντησαν τρελλὰ ὡς τὰ ξημερώματα. Ἐπειτα, ὅταν ἔφυγαν ὅλοι, στὸ γραφεῖο τοῦ βαρῶνου Κόραμς βρέθηκε αἰμόφυρτο ἕνα πτώμα...

Στὸν παλιὸ αὐτὸν πύργο, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν βαρῶνο καὶ τὴν κόρη του, ἔμεινε καὶ ὁ Ἔρμπερτ Σμίθ, ἕνας σιωπηλὸς καὶ φρόνιμος νέος, πού μόλις εἶχε πάρει τὸ δίπλωμά του ἀπὸ τὸ πανεπιστήμιον κι' ἐργαζόταν ἐκεῖ πέρα ὡς γραμματεὺς τοῦ βαρῶνου. Ὅσο γιὰ τὴν ὑπηρεσία, ἀποτελεῖται ἀπὸ τὴν ὑπέρτερα Μαίρη Μάρκερ καὶ τὴν καμαριέρα Σουζάννα Τάρλτον.

Ἡ τελευταία λοιπὸν, ὅταν ἔφυγαν πειὰ ὅλοι οἱ μεταμφιεσμένοι, πῆγε στὴν ἀριστερὴ πτέρυγα τοῦ πύργου γιὰ νὰ

δὴ μήπως ἤθελε τίποτε ὁ βαρῶνος Κόραμς πού ἦταν ἀδιάθετος πάλι, ὅλον αὐτὸν τὸν καιρὸ καὶ δὲν εἶχε σηκωθῆ οὔτε μιὰ ἡμέρα ἀπὸ τὸ κρεβάτι του. Ἡ Σουζάννα Τάρλτον λοιπὸν ἄνοιξε τὴν πόρτα τοῦ διαδρόμου κι' ἔκανε νὰ προχωρήσῃ, ὅταν ξαφνικὰ εἶδε μπροστά της τὸν νεαρὸ Ἔρμπερτ Σμίθ, πού φοροῦσε ἕνα μαῦρο ντόμινο, νὰ θγαίνῃ ἀπὸ τὸ δωμάτιο τοῦ βαρῶνου καὶ νὰ μπαίνῃ στὸ γραφεῖο του. Ἐπειτα ἀπὸ μιὰ στιγμή, μέσα ἀπὸ τὸ γραφεῖο αὐτὸ ἀντήχησε ἕνα σπαρακτικὸ οὐρλιασμα πόνου, σὰν νὰ δολοφονοῦσαν κάποιον ἄνθρωπο ἐκεῖ μέσα. Ἀμέσως κατόπιν, ἀπὸ τὸν κοιτῶνα τοῦ βαρῶνου, ἀκούσθηκε ἡ φωνὴ τοῦ ἄρρωστου:

— Σμίθ!... Σμίθ!... Τί ἔπαθες; Μὰ τί συμβαίνει λοιπὸν; Τί συμβαίνει;...

Ἡ Σουζάννα Τάρλτον τρομοκρατήθηκε ἀμέσως καὶ γύρισε πίσω γιὰ νὰ τρέξῃ νὰ ζητήσῃ βοήθεια. Βγήκε λοιπὸν ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ διαδρόμου καὶ ἔκανε νὰ προχωρήσῃ, ὅταν ξαφνικὰ πάλι βρέθηκε μπροστά στὴ Νατάσα Κόραμς πού ἐρχόταν κι' αὐτὴ νὰ δῆ τὸν πατέρα της. Ἡ Σουζάννα τότε τρέμοντας σύγκορμη ἀφηγήθηκε ὅτι εἶχε δεῖ κι' ὅτι εἶχε ἀκούσει καὶ κατόπιν, μαζὺ μὲ τὴν κόρη τοῦ βαρῶνου ἄνοιξε πάλι τὴν πόρτα τοῦ διαδρόμου καὶ προχώρησε πρὸς τὸ γραφεῖο τοῦ Ἔρμπερτ Σμίθ. Ὁ νεαρὸς γραμματεὺς βρισκόταν καταγῆς αἰμόφυρτος μὲ μιὰ φρικτὴ πληγὴ στὸν λαιμό. Κάποιος τοῦ εἶχε κόψει τὴν καρωτίδα!... Μὰ ποιός; Κι' ἔπειτα τί εἶχε γίνει ὁ δολοφόνος; Πῶς εἶχε ἐξαφανισθῆ; Πῶς δὲν τὸν εἶχαν δεῖ ἡ δυὸ γυναῖκες;... Καμμιά ἄλλη ἐξοδος δὲν ὑπῆρχε γιὰ νὰ φύγῃ... Στὴν ἀρχὴ νόμισα ὅτι ἐπρόκειτο περὶ αὐτοκτονίας...

Ὁ Στάνλεϋ Χόπκινς σώπασε μιὰ στιγμή γιὰ νὰ συγκεντρώσῃ τίς ἀναμνήσεις του. Ἐπειτα, στενοχωρημένος, ἐξακολούθησε:

— Ὡστόσο, δυὸ ἴχνη πού βρῆκα μέσα στο γραφεῖο, ἀποκλείουν ἰσως τὴν αὐτοκτονία. Τὸ ἕνα εἶνε ἕνα κομμάτι μεταξωτὸ ἀπὸ κίτρινο ντόμινο, πού βρῆκα μέσα στὸ δεξιὸ χέρι τοῦ νεκροῦ. Τὴν ὥρα πού ἔπεφτε ἄρπαξε, φαίνεται, τὸν δολοφόνου τοῦ καὶ τοῦ ἀπέσπασε ἕνα κομμάτι ἀπὸ τὸ ντόμινο. Τὸ ἄλλο, εἶνε αὐτὰ τὰ γυναικεῖα φασαμαῖν πού βρέθηκαν κι' αὐτὰ δίπλα στὸ πτώμα τοῦ Ἔρμπερτ Σμίθ...

— Γιὰ νὰ τὰ δῶ;... ἔκανε ὁ Χόλμς καὶ τὰ πῆρε ἀπὸ τὸν Στάνλεϋ Χόπκινς. Ἐπειτα, τὰ δοκίμασε στὰ μάτια του, τὰ ἐζέτασε προσεχτικὰ καὶ τὰ ξανάδωσε πίσω στὸν νεαρὸ ἀστυνομικὸ τῆς Σκῶτλαντ Γυάρντ.

— Ἀγαπητέ μου Χόπκινς, τοῦ εἶπε, ὁ δολοφόνος τοῦ Ἔρμπερτ Σμίθ εἶνε μιὰ κομπὴ γυναῖκα, πού φοροῦσε κίτρινο ντόμινο καὶ πού ἔχει παραπολὺ μυωπικὰ μάτια. Τὰ γυαλιὰ τῶν φασαμαῖν τῆς ἔχουν μεγάλο βαθμὸ μυωπίας...

— Βεβαίως, ἔχετε δίκην, μίστερ Χόλμς, ἔκανε ὁ νεαρὸς ἀστυνομικὸς. Μὰ πῶς ἐξαφανίσθηκε; Τί ἔγινε αὐτὴ ἡ γυναῖκα; Ἀπὸ ποῦ ἔφυγε; Μήπως εἶνε κανένα φάντασμα; Ἡ ἔσπερινες ἐφημερίδες δὲν ἔχουν διόλου ἄδικο πού θάζουν τὸν ἐξῆς τίτλο σ' αὐτὴν τὴν παράξενη ἐγκληματικὴν ὑπόθεσι:

«Τὸ φάντασμα μὲ τὸ κίτρινο ντόμινο»!... Ὁ Σέρλοκ Χόλμς ξέσπασε σ' ἕνα

δυνατό γέλιο.

— Νά λοιπόν πού σου δίνεται ἡ εὐκαιρία, Στάνλεϋ, νά συλλάβης κι' ἓνα φάντασμα!... τοῦ εἶπε. Εἶμαι πρῶτος μάλιστα νά σέ βοηθήσω. Πότε μπορούμε νά πάμε στό Χοζλεϋ;

— Μὲ τὸ πρωινὸ τραῖνο τῶν ἔξω! τοῦ ἀπάντησε ὁλόχαρος ὁ Στάνλεϋ Χόπκινς. Στὶς οκτῶ ἡ ὥρα θά θρυσκόσαστε στὸν πύργο.

— Σὺμφωνοί, φιλε μου!... ἔκανε τότε ὁ Σέρλοκ Χόλμς. Ξαπλώσου σ' αὐτὸν ἐδῶ τὸν σοφά, κοντὰ στὸ τζάκι, γιὰτι εἶνε ὥρα νά κοιμηθοῦμε καὶ τὸ πρωῖ, βλέπουμε πῶς ἔ' ανακαλύψουμε αὐτὸ τὸ φάντασμα μὲ τὸ κίτρινο ντόμινο

* * *

τὸ πρωῖ ἦταν παγερό. Πήραμε τὸ τραῖνο καὶ στὶς ὀκτῶ ἡ ὥρα εἴμαστε στὸν πύργο τοῦ Χόξλεϋ. Μα, παρ' ὅλες τὶς προσπάθειες τοῦ Σέρλοκ Χόλμς, δὲν θρέθηκε κανένα καινούργιο ἀποκαλυπτικὸ στοιχείο. Τὸ γραφεῖο τοῦ Σμίθ ἦταν γυμνὸ σχεδόν: ἓνα τραπέζι, μ' ἃ μικρὴ θιθλιοθήκη καὶ μιά ἐταζέρα. Στὴ μέση τῆς ἐταζέρας ἦταν ἓνα κλειδωμένο συρτάρι. Ὁ Σέρλοκ Χόλμς πρόσεξε πῶς κάποιος εἶχε ἐπιχειρήσει θιαστικά νά τὸ ξεκλειδώσῃ καὶ εἶχε γραντζουνίσει μὲ τὸ κλειδὶ τὸ θερνίκι τοῦ εὐλοῦ, γύρω ἀπὸ τὴν κλειδαριά. Αὐτὰ τὰ γραντζουνίσματα ἦσαν προσφατὰ.

— Ποιὸς ἔχει τὸ κλειδὶ αὐτοῦ τοῦ συρταριοῦ; ρώτησε τὴν ὑπερήφανη Νατάσα Κόραμς.

— Ὁ πατέρας μου, τοῦ ἀπάντησε ἐκείνη. Τὸ ἔχει κρεμασμένο στὴν ἀλυσίδα τοῦ ρολοιοῦ του. Ἄλλωστε δὲν ἀνοίγει ποτὲ αὐτὸ τὸ συρτάρι...

Ὁ Σέρλοκ Χόλμς χαμογέλασε μὰ δὲν εἶπε τίποτε.

— Δεσποινὶς Κόραμς, τὴν ξαναρώτησε κατόπιν, μήπως εἶδατε κανένα κίτρινο ντόμινο στὸν χορὸ σας;...

— Ἄν εἶδα; ἀπόρησε ἐκείνη. Μὰ ἐγὼ ἀκριβῶς φοροῦσα ἓνα μεταξωτὸ κίτρινο ντόμινο!...

— Περιέργο!... ἔκανε ὁ διάσημος ἀστυνομικὸς κι' ἔρριξε μιά ματιὰ στὸν Στάνλεϋ Χόπκινς πού εἶχε γουρλώσει τὰ μάτια του ἀπὸ κατὰπληξι.

Ὁ Σέρλοκ Χόλμς κατόπιν ἐπισκέφθηκε τὸν θαρῶνο Κόραμς. Ἦταν ἓνας λιγνὸς ἄνθρωπος, πενήντα περίπου χρόνων, μὲ χλωμὸ πρόσωπο καὶ μαῦρα διαπεραστικὰ μάτια. Μὰ κι' αὐτὸς δὲν ἔξερε τί ἐξήγησι νά δώσῃ σ' αὐτὴν τὴν ἀλλόκοτη δολοφονία. Ὁ ἀστυνομικὸς ἔρριξε μιά ματιὰ γύρω στὸ δωμάτιό του. Ἦταν γεμάτο θιβλία. Παντοῦ καὶ κάτω στὸ πάτωμα, ὑπῆρχαν στοίβες ὀλόκληρες ἀπὸ θιβλία. Οἱ τοῖχοι πάλι ἦσαν γυμνοί. Ἀπέναντι ἀπὸ τὸ κρεβάτι ἦταν ἓνα σιδερόφρακτο παράθυρο. Κι' ἀριστερὰ ἢ μοναδικὴ πόρτα τοῦ κοιτῶνος. Ἄξαφνα, ὁ Σέρλοκ Χόλμς ἄρχισε νά καπνίζει μὲ μιά παράξενη νευρικότητα... Μὰ κι' ὁ θαρῶνος Κόραμς ἦταν φοβερὸς καπνιστής. Κάπνιζε περισσότερα ἀπὸ ἑκατὸ σιγαρέττα τὴν ἡμέρα!

— Τί νά σὰς πῶ;... ἔκανε στενωχωρημένος στὸν ἀστυνομικὸ. Ἐγὼ νομίζω ὅτι πρόκειται περὶ αὐτοκτονίας. Εἶνε τόσο παράξενοι οἱ

νέοι!... Ἄλλωστε, τί μπορεί κανεὶς νά ὑποθέσῃ; Τί διάβολοῦ ἔγινε ὁ δολοφόνος; Ἐκτὸς ἂν ἦταν κανένα φάντασμα...

Καὶ ξέσπασε σ' ἓνα σαρκαστικὸ γέλιο.

— Μὰς συγχωρεῖτε πού σὰς ἐνωχλήσαμε, τοῦ εἶπε τότε ὁ Σέρλοκ Χόλμς. Θά ξαναπεράσουμε τὸ ἀπόγευμα νά σὰς ἀποχαιρετήσουμε...

Καὶ θγῆκε πρῶτος ἀπὸ τὸν κοιτῶνα.

Κάτω στὸν κήπο, συναντήσαμε τὴ Σουζάννα Τάρλτον, πού ἐπῆγαινε τὸ μεσημβρινὸ γεῦμα τοῦ θαρῶνου. Ἦταν ἀφθονοί! Ἐνα ὀλόκληρο κοτόπουλο, πολλὰ φρούτα καὶ μιά μπουτίλλια κρασί.

— Περιέργο!... ψιθύρισε πάλι ὁ Χόλμς. Εἶνε λοιπὸν τόσο φαγῶς ὁ θαρῶνος; Κι' ὅμως οἱ καπνιστὰὶ δὲν ἔχουν ποτὲ ὄρεξι...

— Ἐτοι τρώει πάντα ὁ θαρῶνος; ρώτησε τὴν ὑπηρετρία.

— Ὦ, ὄχι! τοῦ ἀπάντησε ἡ Σουζάννα Τάρλτον. Ἀπὸ χθὲς ἀκριβῶς ἀνύει ἢ ὄρεξι του καὶ τρώει σὰν λύκος!...

Ὁ Σέρλοκ Χόλμς ἔτριψε τὰ χέρια του εὐχαριστημένος.

Ἐστερα ἔκανε μιά μεγάλη θόλτα ὡς τὸ Χόξλεϋ καὶ στὶς δύο ἡ ὥρα τὸ ἀπόγευμα ξαναγύρισε στὸν κοιτῶνα τοῦ θαρῶνου μαζὺ μὲ τὸν Στάνλεϋ Χόπκινς. Φυσικά, τοὺς ἀκολούθησα κι' ἐγώ. Ὁ θαρῶνος τὸν ὑποδέχθηκε πάλι μ' ἐγκαρδιότητα.

— Λοιπὸν, μίστερ Χόλμς, τοῖ φώναξε, βρήκατε τὴ λύσι τοῦ αἰνίγματος;

Καὶ τὸν παρακάλεσε νά πάρῃ ἓνα σιγαρέττο ἀπὸ τὸ κουτί του πού θρυσκόταν ἐπάνω στὸ τραπέζι. Ἐκεῖνος ἀνοίξε τὸ κουτί, ἀλλὰ ἀπὸ μιά ἀδέξια κινήσι του, τὸ ἀναποδογύρισε στὸ πάτωμα. Ἀμέσως γονάτισε καὶ μάζεψε γρήγορα τὰ σιγαρέττα, μὲ μιά παράξενη ἔκφρασι στὸ πρόσωπο.

— Ἀφήστε τα, δὲν πειράζει!... ἔκανε ὁ θαρῶνος. Δὲν ἱκανοποιήσατε ὅμως τὴν περιέργειά μου. Βρήκατε τὴν λύσι τοῦ αἰνίγματος;

— Μάλιστα! τοῦ ἀπάντησε θριαμβευτικά ὁ Σέρλοκ Χόλμς.

— Θαυμάσια! ἔκανε εἰρωνικά ὁ θαρῶνος Κόραμς. Ποῦ εἶνε λοιπὸν τὸ φάντασμα μὲ τὸ κίτρινο ντόμινο;...

— Ἐδῶ μέσα! τοῦ εἶπε ἀπότομα ὁ διάσημος ἀστυνομικὸς.

Ὁ θαρῶνος τὸν κύτταξε κατὰπληκτος. Ὁ Σέρλοκ Χόλμς ὅμως ἀπαθέστατος ἐξηκολούθησε:

— Ἀκοῦστε πῶς ἐδολοφονήθηκε ὁ δυστυχὴς Ἐρμπερτ Σμίθ. Μία κυρία, μ' ἓνα κίτρινο μεταξωτὸ ντόμινο μπῆκε χθὲς τὸ πρωῖ στὸ γραφεῖο σας πού εἶνε καὶ γραφεῖο τοῦ Σμίθ, νά κλέψῃ κάτι ἔγγραφα πού βρίσκονται κλειδωμένα στὸ μεσαῖο συρτάρι τῆς ἐταζέρας. Τὴ στιγμὴ ὅμως πού προσπαθοῦσε νά τὸ ξεκλειδώσῃ, ὁ Ἐρμπερτ Σμίθ θγῆκε ἀπὸ τὸν κοιτῶνα σας καὶ μπῆκε στὸ γραφεῖο. Ἀμέσως ἄρπαξε τὴν κλέφτρα, μὰ ἐκείνη πρόλαβε καὶ τὸν δολοφόνησε μ' ἓνα μαχαίρι πού θρῆκε πάνω στὸ τραπέζι τοῦ γραφείου καὶ πού χρησίμευε στὸν Σμίθ γιὰ νά ξύνη τὰ μολύβια του. Ἐπειτα, ἡ μυστηριώ-

δης αυτή γυναίκα, πανικόβλητη, βγήκε από το γραφείο, τη στιγμή ακριβώς που η Σουζάννα Ιαρλτον συνωμιούσε με την κόρη σας, στον στρογγυλό προθάλαμο της εισόδου. Μά, από την ταραχή της, ξέχασε τα φασαμίν της μέσα στο γραφείο κι' επειδή είχε υπερβολικά μύωψ τ' έχασε για μιὰ στιγμή κι' αντί να τραβήξει προς την έξοδο, ακολούθησε την αντίθετη διεύθυνση και εφθασε μπροστά στον κοιτώνά σας. "Όταν κατάλαβε το λάθος της, ήταν πειά άργά. 'Η Σουζάννα και η κόρη σας προχωρούσαν στον διάδρομο. Έπρεπε λοιπόν ν' αμνηστική. Και μπήκε εδω μέσα!...

— Για εισάστε τρελλός! φώναξε ο θαρώνος Κόραμς χλωμιάζοντας. Που είχε λοιπόν κρυμμένη αυτή η γυναίκα;

— Εκεί! Στον τοίχο του θαώους! Σ' ένα μυστικό ντουλάπι! Την ίδια στιγμή, το αποκρυφο ντουλάπι ανοίξε και παρουσιάστηκε μια κυρία μ' ένα κίτρινο ντόμινο, καταματωμένο.

— Έχετε οίκηο! είπε στον υιασημο αστυνομικό. Το εγκλημα έγινε όπως το φανταστήκατε. Αναγκάστηκα ν' σκοτώσω τον Σμιθ, για ν' μην προδοθώ...

— Μά ποια εισάστε; απόρησε ο Χόλμς.

— Είμαι η θαρώνη Κόραμς! του απάντησε η γυναίκα με το κίτρινο ντόμινο. Η ζωή μου είχε μιὰ τραγωδία. Εγώ κι' ο θαρώνος δεν είμαστε Άγγλοι, άλλα Ρώσοι. "Όταν ήμασταν νεοί, φοιτητά, στην Πιερρούπολι, ανήκαμε και οι δυο σ' μιὰ επαναστατική όργανωσι. Εκεί γνωριστήκαμε. Τρεις μήνες μετά την πρώτη συναντησί μας παντρευθήκαμε, μά γρήγορα καταλάθαμε πως δεν ταιριαζάμε. Εκείνη ακριβώς την εποχή, ετοιμάζαμε μιὰ απόπειρα υολοφονίας του τσάρου. Ο άνυρας μου όμως μ' άπρόδωσε. Κι' ενώ εμεις πέσαμε σ' ά χέρια της άστυνομίας και εξωρισθήκαμε στη Σιβηρία, ο άνυρας μου έξηκολούθησε ν' υπηρετή στην άστυνομία ως καταούτης. Έτσι, έκέρρισε πολλά χρήματα, έκανε διάφορες ύποπτες επιχειρήσεις, άγύρασε τον τίτλο του θαρώνου από ένα ξεπεσμένο Φινλανδό άριστοκράτη κι' έφυγε από τη Ρωσία για ν' εγκατασταθή εδω, στον πύργο του Χόξλεϋ. Εμεις σ' αυτό το μεταξύ θρισκόμαστε σ' ά κότεργα της Σιβηρίας. Μαζύ μας όμως ήταν κι' ένας άθώος, ο Σέργιος Μαυλώφ, ο άνυρωπος που αγαπώ περισσότερο από κάθε άλλον στον κόσμο. Ο Σέργιος Μαυλώφ δεν ήταν μέλος της όργανώσεώς μας και δεν επεούκίμαζε την απόπειρα. Ήταν ο καλύτερος φίλος μου και μου έγραφε ένα σωρό γράμματα ν' μη λάθω μέρος σ' αυτήν. Αύτ' ά γράμματα τα ήξερε ο άνυρας μου κι' όμως για ν' μ' έδικηθή, έπειδή τον άγαπούσα, ένοχοποίησε και τον Σέργιο! Κατένεσε μάλιστα ότι αυτός είχε σκοτώσει κι' έναν άστυνομικό. Έτσι ο Σέργιος καταδικάστηκε σ' ισόβια δεσμά.

Η κυρία με το κίτρινο ντόμινο έκρυψε το πρόσωπό της μέσα σ' ά χέρια της. Έπειτα εξακολούθησε:

— Ένας από μας, κατώρθωσε ν' ανακαλύψη τ' άχνη του θαρώνου και ν' προσληψή, λίγον καιρό πριν από τον Σμιθ, ως γραμματέυς του. Με είδοποίησε λοιπόν ότι τ' ά γράμματα που απουεικνύουν την άθώότητα του Σέργιου Μαυλώφ θρισκόντουσαν στο σουτάρι της έταζέρας. Εγώ τότε αποφάσισα ν' ά κλέψω με κάθε τρόπο. Παρακολούθησα την κινήσι του πύργου, έμαθα ότι θ' έδιδετο ένας χορός μεταμφιεσμένων και πληροφορήθηκα άκόμα από τη μοδίστρα, ότι η Νατάσα, η κόρη του θαρώνου από τη δεύτερη γυναίκα του, θ' άφορούσε ένα κίτρινο ντόμινο. Έφτιαξα λοιπόν κι' εγώ ένα ίδιο ντόμινο και τ' ά ξημερώματα, την ώρα που έφευγαν οι καλεσμένοι, θρήκα την ευκαιρία και τρύπωσα εδω πέρα... Την συνέχεια την ξέρετε. Ο Σμιθ νόμισε πως είμαι μιὰ κοινή λωποδυτρία και μ' άρπαξε από το ντόμινο. Εγώ τότε για ν' έλευθερωθώ, τον σκότωσα με το μαχαίρι που θρήκα πάνω στο τραπέζι του γραφείου... Έτσι, ο θαρώνος, που είχε σήμερα μετανοημένος, αναγκάστηκε ν' ά με φιλοξενήσι στο κρυφό ντουλάπι του... Μά πως τ' ά ανακαλύψατε, κύριε Χόλμς;

— Είχα τη θεβαιότητα, της απάντησε ο άστυνομικός, ότι η γυναίκα με το κίτρινο ντόμινο θρισκόταν εδω μέσα. Δεν μπορούσε ν' άφυγη από πουθενά. Το μόνο μέρος του τοίχου που δεν έχει μπροστά θιβλία είναι η κρυφή είσοδος του ντουλαπιού. Το μεσημέρι λοιπόν έρριξα εκεί μπροστά τη στάχτη τριών σιγαρέτων που κάπνισα νευρικά και γρήγορα. Έπειτα φεύγοντας, είδα την ύπνρέτρια ν' άφερνη του θαρώνου ένα γεύμα, άφθονο, για δυο πρόσωπα... Τέλος, πρ' ά λίγου, όταν αναποδογύρισα το κουτί με τ' ά τσιγάρα και γονάτισα κάτω στο πάτωμα, είδα ότι η στάχτες από τ' ά τσιγάρα μου ήσαν πατημένες. Κάποιος λοιπόν θ' ά ήταν κρυμμένος μέσα σ' εκείνο το αποκρυφο ντουλάπι. Κι' αυτός, είσατε έσεις!...

Η θαρώνη Κόραμς άπότομα, έφερε το χέρι της στο στόμα.

— Έμποδίστε την! φώναξε ο Σέρλοκ Χόλμς.

Μά ήταν πειά άργά. Η κυρία με το κίτρινο ντόμινο είχε άδειάσει στο στόμα της ένα φιάλιδιο μ' ένα κεραυνοβόλο δηλητήριο. Σ' ά λίγο ήταν νεκρή.

Ο θαρώνος Κόραμς, ώστόσο, μη μπορώντας ν' άνθέξη στις τύψεις της συνειδήσεώς του, έστειλε τ' ά γράμματα του Σέργιου Μαυλώφ στη Ρωσία κι' έτσι ο άθώος φίλος της θαρώνης έλευθέρωθηκε από τ' ά κότεργα

ΤΑ ΒΛΑΜΙΚΑ ΤΟΥ ΑΓΓΕΛΗ ΣΑΡΠΡΑΪΖ ΠΑΡΤΥ

Σαρπράϊζ πάρτυ προλονζέ στην κόνα-Σταματέλα, παρέ, μασκέ και τραβέστί, που δούηκε σαρακοστή, ένεκα μ' ά η κόρη της, η δεσποινίς Μιρέλλα (χαδευτικό και μαρτυρία.)

δεν είχε άκόμα το χρυσό, το φόρεμά της έτοιμο, που σαν θ' ά φοροούσε όλόκληρη η γειτονιά για χρόνια θ' ά μιλούσε. Και παρευρέθησαν πολλοί και μεταξύ τών άλλων ήταν κι' η Δέσποινα η μαμή κι' η πλύστρα η Μαυδάλα, με κρονκοντύλ γουάκι,

η μιὰ ντυμένη βέρ μπιζελ κι' η άλλη μπλέ λουλάκι Η' η μ' ά Ρωμιαία δεσποινία παριστάνε, η δ' ά άλλη την Άνοιξι, με ντεκολτέ, λίγο παν' άπ' τ' ά φάλι. Κι' έφερε η πρώτη μπακλαβά, μαζύ της καρυδένιο κι' η δεύτερη το φορτε της χαλούα σεμιγυαλένιο. Με μιὰ τσατσάρα σ' ά μαλλιά, στον ώμο της μιὰ μπέρτα έλεγε, πως παριστάνε την Κάρμεν η Ζαμπέτια. Κ' η Ζαχαρώ, άδύνατη κι' άχρη σαν γιοα στέρφα, παριστάνε με ζέπλεκα μαλλιά την Γενοδέφα.

Ήταν κι' η Φρόσω η θουθή, με τη γαλλομαυή Βιόη, με την ύραχνη της την λαλιά και με μιὰ εκφρασι πικάντ που κάνει, ως λέγει, τ' ά μαλλιά «—Οντουλασιόν περμαγκανάντ...»

Κι' έκόμισαν για την σουρπρίζ κάρδαμα και κρεμμύδια, ένεκα η Σαρακοστή και ταραμά και μίδια Ο Νικολής ο Λοιυρτζής με το πεμπέ ζουνάρι έφερε χαλβάδόπητες και κόκκινο χαβιάρι. Ο Στάμος ο λατερνατζής που θάραγε χαστούκια κόμισε λίγες πράσινες ελιές και ύρεχτοκούκια. Για ν' ά μην έχη άνήμερα η Παρασχή μπελάδες, παραμονή έτοιμάσε και έστειλε ντολμαδες. Μά ο υιός της που τούς πήγαινε στην κόνα Σταματέλα, Στ' ά δρομο πορευόμενος

τσιμπώντας και γευόμενος, ν' ά φτάση έκατάφερε με υοεία την πιατέλα! Άφου χορέψανε καλά στρωθήκανε κατόπι, στην τράπεζα και άρχισεν εϋθύς το φαγοπότι. Μά ξαφνικά, της Παρασχής ο υιός και του Σταμάτη, την κόρα μόνο που έτρωγε και πέταγε την ψίχα, τραβώντας με τ' ά δάχτυλα άπ' το φαί του κάτι έφώναξε στη μάνα του: «Μάνα! Ηύρα μιὰ τρίχα!...» Θυμώνει ο Στάμος και σκαστ' ά του φέρνει δυο χαστούκια, που ζωντανά άπ' τη μύτη του βγήκαν τ' ά βρεχτοκούκια!... Σ' ά λίγο ο Βάγγος άρχισε τ' ά στείλα με το Στέλιο που την Φλουρού την έπιασε συναχι από το γέλιο και φιλικά τούς μούτζωσε κι' είπα ξεκαρδισμένη: —Με κάνατε και γέλασα, άναθεματισμένοι... Κάποια στιγμή η Άνεζώ άπάγγειλε ποιήματα και η Άνεζέλ έκάθησε και έπαιζε στο πιανο μά ξαφνικά τον Νικολή τον πιάσανε κοψίματα κι' έτσι ο κόσμος άκουσε μιὰ νότα παραπάνω. Άλλ' άίφνης την τετραετή έχασαν Μαργετίνα της Παρασχής την κόρη, που ήταν σωστό άγόρι

και φάξαν και την ηύρανε μέσα εις την κουζίνα ν' ά γλύφη με την γλώσσα της μιὰ τούρτα πάστα-φλωρα, που έπρόκειτο ν' ά προσφερθή εν δεδομένη ώρα... Η Σταματέλα την καλεί «κακοαναθρεμμένη» και άυστηράς στην Παρασχή κάνει παρατηρήσεις, και κείνη τις άνάφερε στο Στάμο ταραγμένη ύστις ίκανοποίησι ζητ' ά και έξηγήσεις... Η Σταματέλα άνένδοτη τ' ά επαναλαμβάνει και τον καλεί εκ περισσοϋ, ξυπόλητο κι' άλάνι... Ο Στάμος τρέμει άπ' την όργη και την φωνάζει, πλύστρα κι' ώσπου ν' ά κράξης π' ά και φ' ά κι' ο ναϋς σου ν' ά τ' ά βάλη τη φόρμα με τον μπακλαβά της φέρνει στο κεφάλι... Λιγοθυμάει η Μαρουσώ, η Παρασχή χτυπιέται κι' η Μαργετίνα κλαίοντας στο πάτωμα κυλιέται. Ξαφνικά της Σταματέλας ο συμβίος παρεμβάινει και άρπάζει τον Σταμάτη και μ' ά άριστερή του φέρνει και μιὰ δεύτερη και τρίτη που του άνοιξε τη μύτη και του λέει στην τετάρτη, που του έπροιζε το μάτι! —Για ν' ά μάθης, κύρ Σταμάτη, τί θ' ά π' ά σουρπράϊζ... Π' άρ' τη!»

Κι' έσυνεχίσθη η σουρπρίζ με τον Σταμάτη θυμό «κι' ά μάρτυρας τούς ένθιτέ, εις το οικείο τμήμα...»

«Ο ΑΓΓΕΛΗΣ»